

อยู่และรับใช้.... อย่างคนมีไฟ..!!

ศจ.สมเกียรติ วรรณศรี

ขณะที่รับใช้ไปนาน ๆ วันเข้า ก็คงต้องมีบ้างในบางเวลาที่ท่านอาจจะเกิดความท้อแท้อ่อนล้า ระอาใจ จนใคร ๆ ต่างก็ดาหน้าออกมาพูดว่า ...อาจารย์เปลี่ยนไป! ผู้ปกครองเปลี่ยนไป! และมัคทายก เปลี่ยนไป!! เพราะจากคนที่เคยรับใช้อย่างเข้มแข็งและเอาจริงเอางัง ก็ไม่เอาไหนอีกแล้วเคยเทศน์เคย สอนเสียงดังฟังข้ามทุ่ง ก็กลายเป็นคนที่ไม่อยากยุ่งกับใครอีกต่อไป มือ ก็ไม่อยากหยิบจับอะไร (โดยเฉพาะงานในการรับใช้) และเท้า ก็ไม่มีแรงจะก้าวเดินไปอีกต่อไปแล้ว (โดยเฉพาะในทางแห่งน้ำพระทัย) เพราะว่าจิตใจ มันไม่เอาด้วย เนื่องจากรู้สึกเบื่อหน่ายเจ็บช้ำลึก ๆ ภายใน และทนไม่ได้ต่อไปแล้ว !! อาจเป็นเพราะท่านถูกบีบคั้นในบางเรื่อง และได้รับการ**บั่นทอน**กำลังใจจากคำพูดของใครบางคน

ไม่ใช่เรื่องผิดหรือน่าละอายแต่อย่างใดที่ท่านจะคิดและรู้สึกเช่นนี้ เพราะบางทีเมื่อเจออะไร ๆ ที่หนัก ๆ นาน ๆ และมาก ๆ เข้า ผมเอง (ผู้เขียน) ก็มีสภาพที่ไม่ต่างไปจากท่าน ซึ่งอาจพูดได้เต็มปากว่า พวกเรามันหัวอกเดียวกัน!! พวกที่ลงเรือลำเดียวกัน หรือ เลือดสีเดียวกันแต่ว่า ....ท่านและข้าพเจ้า เราพอใจที่จะปล่อยชีวิตเป็นไปอย่างนี้ต่อไปหรือ?

ในพระคัมภีร์ได้กล่าวว่า “อย่าอ่อนระอาใจจงมีจิตใจที่กระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณจงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า...” (โรม.12:11) น่าสนใจตรงที่ คำว่า “กระตือรือร้น” ถ้ากรีกใช้คำว่า Zeleo (เศ-ลือ โอ) คำ ๆ นี้มีความหมาย ช่วยอธิบายให้เห็นถึงลักษณะ ท่าทีภายใน หรือสภาพ จิตใจ ของคนที่อุทิศตัวอย่างเต็มที่กับเป้าหมายบางอย่าง ซึ่งถ้าจะเปรียบเป็น น้ำ ก็จะคงความร้อนและเดือดพล่าน ถ้าจะเปรียบเป็น ไฟ ก็จะยังคุโชน และลุกร้อนแรงอยู่ตลอดเวลาเป็นท่าทีภายในซึ่งพระเจ้าทรงปรารภนาจะเห็นในคริสเตียนและผู้รับใช้ของพระองค์

ดังนั้น หากท่านตั้งใจที่จะมีชีวิตอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับสภาพ ที่อ่อนล้าระอาใจ อยากให้ชีวิตการรับใช้ยังคงมีไฟที่ร้อนแรง อยากให้ลึก ๆ ข้างในยังคงมีถ้อยคำที่ว่า “ความร้อนใจในพระนิเวศของพระเจ้าท่วมท้น อยู่ในข้าพเจ้า” (ยอห์น 2:17) ท่านจง อย่าปล่อยให้เหตุปัจจัยต่าง ๆ หรือเรื่อง เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ท่านจะต้องไม่ถือน้ำกับคำพูด หยุ่ม ๆ หยิม ๆ ที่มาจาก ความคิดที่ไม่เข้าท่า ของใครบางคนที่ทำให้ท่านต้องกลายเป็น คนที่หมดแรง อย่าปล่อยให้มันเกาะกุมชะตาชีวิต และทำลายอนาคตของท่าน และที่สำคัญ อย่าปล่อยให้อารมณ์ความรู้สึกที่ไม่ดีเหล่านั้น มาชักนำให้ท่านนั้น ถลาลึก และ จมปลัก อยู่

ใน ความเห็นแก่ตัว จนท่านกลายเป็นคริสเตียน ที่ขี้เกียจ และ ขาดความรับผิดชอบ ในการถวายงานรับใช้พระเจ้าด้วยหัวใจที่จงรักภักดีไป

คริสเตียนจะต้องปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า นั่นเป็นคำตอบสุดท้าย...!!

ถ้าท่านอยากเห็นชีวิตในวันใหม่ของท่านเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี และเป็นคริสเตียนที่เต็มไปด้วยพระพร ท่านจะต้อง “ติดสนิท ในพระเจ้า เอาจริงเอาจัง ในการผูกพันและรับใช้ มีใจรักพระคำ ด้วยการอ่าน ศึกษา ทำความเข้าใจอย่างค้ำค้ำ และนำมาใช้ในชีวิตทุก ๆ วัน พร้อมกับ ฟังฟัง ในพระวิญญาณ อย่างหมั่นใจ...” ทำได้เพียงเท่านั้น นอกจากชีวิตที่เคยหลุด อยู่อย่างห่อเหี่ยวจะกลายเป็นคนแห่งพระพรแล้วท่านเองยังจะ ร้อนรนและรับใช้อย่างคนมีไฟ ต่อไปอีกนานแสนนานด้วย ท่านรับ ร้อนรนและรับใช้ เป็นได้และทำได้ ถ้ามีใจอยากจะทำ เว้นเสียแต่ว่าท่าน ขี้เกียจและ ไร้ความรับผิดชอบ จนเคยตัว!!

เป็นคริสเตียนที่ “ร้อนรน” และรับใช้ด้วย “ไฟพระวิญญาณ” ดีกว่าการเป็นคริสเตียนที่ “หย่อนยาน” เพราะปล่อยให้ “ไฟแค้น” แน่นสุ่มทรวง...

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 56 ฉบับที่ 303 มีนาคม – เมษายน 2005, หน้า 48.